

Todistaja

”Ja te tulette olemaan minun todistajiani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa maan ääriin saakka.” Apt:t. 1:8

N:o 7-8 – Heinä-Elokuu

86. vuosikerta – 2005

EVANKELISLUTERILAISTEN MAALLIKKOSAARNAAJIEN ÄÄNENKANNATTAJA

Näin sanoo Luther

Ps. 32:1. Autuas on se, jonka rikokset ovat annetut anteeksi, jonka synnit ovat peitetyt. 2 v. Autuas on se ihminen, jolle Herra ei lue hänen rikkomuksiansa, jonka hengessä ei ole vilppiä.

Tämä on suurin tunnustus, että yksinkertaisesti kaikki ihmiset, kehtään pois erottamatta, ovat syntisiä, koskapa kukaan muu ei ole autuas eikä vanhurskas, kuin se jolle rikokset annetaan anteeksi, peitetään ja jätetään viaksi lukematta. Paavali on, kuten näyttää, ahkerasti lukenut ja mietiskellyt tätä psalmaa, sillä hän vetoaa siihen asiansa lujimpana tukena, Room. 4, missä hän m.m. väittää ja syyttää kaikkien ihmisten olevan synnin alla ja koko maailman olevan syllisen Jumalan edessä, sekä että ainoastaan ne ovat vanhurskaita joille synnit annetaan anteeksi j.n.e. (Room. 4:7). Siis m.m. Mooseksen

laki ja hänen asettamansa jumalanpalvelus eivät vanhurskauta.

Hän käyttää kolmea eri sanaa: rikokset, synnit, rikkomukset. Rikoksiksi hän kutsuu kaikkia lainvastaisia ihmistöitä. Toiseksi, vaikka yritetäänkin tehdä jotakin lain mukaan, niin se kuitenkin on syntiä Jumalan edessä. Kolmanneksi, rikkomusta on, kun joku väittää syntiä vanhurskaudeksi.

Siis vanhurskaaksi tuleminen on samaa kuin saada synnit anteeksi. Jumala ei tahdo niitä nähdä eikä kuulla; vaikka omatunto tuntee, että Jumala näkee ja kuulee ne, niin kuitenkin Jumala tahtoo ne peittää. Ja vaikka hän näkeekin, hän kuitenkin ei tahdo niitä viaksi lukea. Siten siis hän antaa synnit anteeksi - ja se on suurta - että hän ne peittää. Niin, ne siis jäävät olemaan ja tuon tuostakin ottavat vangiksi; mutta hän ei tahdo niitä

viaksi laskea. Katsoppa, kuinka laupeaasti Jumala kohtelee meitä: hän antaa anteeksi, peittää, jättää viaksi lukematta synnit.

Kaikkien ensiksi minä huomaan että olen loukannut Jumalaa. Tätä vastaan profeetta asettaa syntien anteeksiantamuksen. Siinä sitten omatunto ponnahtaa takaisin: kenties se ei ole anteeksi, vaikka hän peittää eikä tahdo siitä tietää. Mutta parhaitenhan Jumala tämän asian tuntee. “Minä en lue (viaksi).” Nuo ovat Jumalan tuomion kanssa taistelevan omantunnon sanoja. Valaisenpa asiaa esimerkillä. Anastasia syyttää Paavalia edessäsi, että tämä on tehnyt jotakin paha. Sinä sanot: minä peitän sen, annan sen hänelle anteeksi. Mutta tyttö vaan syyttää: hairahdus on raskas, se on siis rangaistava. Sinä tahdot että se on pidettävä peitettyinä, mutta hän tahtoo päinvastoin. “Sitä ei voida peittää.” Mutta sinä et tahdo sitä viaksi lukea.

“Jonka hengessä ei ole vilppiä.”

Vilppiä on lihallista ja hengellistä. Fariseuksilla, jotka säännöillään ja

paastoillaan johtavat muita harhaan, on vilppi lihallista. Ei ole hengellisesti vilpillinen se joka puhuu vanhurskaudesta, joka, kuten ajattelen, tietysti tulee osaksemme syntien anteeksiantamuksen ja peittämisen kautta ja sen kautta että niitä ei viaksi lueta. Ihmeellistä, että löytyy lihallista ja hengellistä, sekä lakiin että evankeliumiin kohdistuvaa vilppiä. Armon ja autuutemme todellisin tunteminen on syntien anteeksiantamuksen ja peittämisen tuntemista ja sen, ettei syntejä lueta. Ne jotka tästä pitävät kiinni, eivät ole röyhkeitä, eikä heistä tule turhan kunnian pyytäjiä. Synti on varmasti käsillä; jos tahdot tulla vanhurskaaksi, et voi muuten päästä hurskaaksi kuin syntien anteeksiantamuksen kautta. Profeetta puhuu menneistä ja nykyisistä, eikä tulevaisista, kuten lorutaan. Samoin Paavalikin tekee Room. 1 ja 2 luvussa, missä syyttää koko maailmaa synnistä.

(Autuuden lähteillä)

Ihmisen puku ja Jumalan puku

1.Moos. 3:7

Silloin aukenivat heidän molempain silmät, ja he huomasivat olevansa alasti; ja he sitoivat yhteen viikunapuun lehtiä ja tekivät itselleen vyöverhot.

Molemmat huomasivat olevansa alasti. Jumalan luomisessa antama vanhurskauden puku oli poissa. He olivat sen itse riisuneet olemalla Jumalalle tottelemattomia. Nyt he osasivat peittää alastomuutensa

vain toisiltaan, mutta ei Jumalalta, jonka äänikin tuntui kauhealta tuomiolta. He tunsivat omassatunnossaan Jumalan oikeudenmukaisen tuomion; olemme rikkoneet Jumalan tahdon, olemme kadotukseen syyppäät.

Tämän jälkeen he saivat lupauksen sanan vaimon siemenestä ja siinä he kuulivat lohdutuksen ja toivon. Heidän pettäjänsä ja syyttäjänsä se käärme, Jumalan vastustaja, tulee saamaan tuomionsa, kun vaimon siemen on rikkipolkeva saatanan pään.

He olivat edelleen viikunalehti puvussa, koska parempaan eivät pystyneet. Mutta Jumala osoitti heille laupeuttaan, pukemalla heidät nahkapuvulla. Tämä huolenpito osoitti, kuinka Jumala yhä rakastaa tätä raukkaa ihmistä ja vaatteita ja ruokkii kaikki langenneet. Silti vielä puuttuu se oikea puku.

Uusi Testamentti kertoo meille langenneille, kuinka Jumala puettaa alastomat. Jeesus asetti kasteen; näkyvän sana. Siinä saamme omin silmin katsella kuinka Jumalan sana ja vesi on läsnä, niin kuin Jeesus on käskenyt. Emme silti näe sitä ihmeellistä pukua, johon meidät puetaan, joka on Jeesuksen vanhurskaus. Emme näe sitä uutta syntymistä, joka siinä tapahtuu. Emme näe Pyhää Henkeä, joka siinä annetaan. Emme näe uskoa, jonka siinä saamme. Ei Adam ja Eevakaan mitään erikoista nähneet. Mutta he kuulivat Jumalan sanat ja koko elinaikansa sitä ih-

metellen uskoivat ja pelastuivat. Uskon silmin mekin saamme näitä ihmeitä katsella.

Niinhän mekin voimme epäuskollamme hyljätä kasteessa saamamme ihanan puvun. Sentähden meillä onkin Jeesuksen sana, joka jatkuvasti todistaa, että meidät on Jumala pukenut. Olemme nyt autuaita ja pyhiä Hänen edessään, eikä Hän lue meille enää rikkomuksiamme Kristuksen tähden.

Myös ehtoollisessa, Jeesuksen asetuksen mukaan kuulemme sanan ja näemme aineen, leivän ja viinin, Hänen asetuksensa mukaan siinä on Jeesuksen ruumis ja veri. Kun Jeesus asetti ehtoollisen, olivat kaikki opetuslapset läsnä, myös Juudas. (Matt. 26:20)

Tämä uuden liiton ateria kuuluu vain niille, joilla on itse Jumalan valmistava puku jo päällä. Jeesuksen asetuksen mukaan sakramenttiin kuuluu viini ja leipä. Jos nämä muutetaan joksikin muuksi, ei asetusta enää noudateta oikein. Jakan tulee myös olla Herran käskyn mukaan mies, muuten asetuksesta poiketaan. Kun kaikki toimitetaan niin kuin ne itse Herra on käskennyt, ei synny mitään epävarmuutta eikä ristiriitaa.

Varjele meitä rakas taivaallinen Isä yksinkertaisessa uskossa ja luottamuksessa sinun sanaasi. Kiitos, että olet meidät puettanut, kutsunut ja valinnut, olemme taas kellovillisia palaamaan Paratiisiin.

Olavi Niemistö

Kastetuille ja Suomen kirkolle

Jumala on ollut ja on edelleen kaikessa syntistä ihmistä kohtaan armollinen ja laupias. Suurin huolenpito on siinä, kun Jumala lähetti Poikansa maailman Vapahtajaksi. Ollaanko siitä vieraannuttu? Ollaanko kovia ja kääntymättömiä epäuskoisessa menossa ja luopumuksessa? Luulisi, että ihminen varautuisi vaelluksensa loppuun ja tilintekoon. Nyt olisi etsikkoaika. Onko niin, että se käydään ohi kääntymättömänä? Kysyn, missä viipty yleinen herätys, yksilöiden parannus ja kirkon uskonpuhdistus? Jumala kutsuu kansamme parannukseen!

Eikö kirkkokansa jo nyt vihdoin huomaa missä kansankirkossamme mennään? Vanhurskauttamisoppi on sekaisin ja syntielämä saa sijaa kirkon piirissä. Nyt on aika herätä unesta ja nousta niitä kehityssuuntia vastaan, jotka tulkinnoillaan mitätöivät Raamatun. Kirkko tarvitsee raamattuherätyksen. Ne jotka eivät tunnusta Raamattua kokonansa Jumalan Sanaksi, niin he ajattelevat mm. Vanhan Testamentin ympärileikkauksesta ja Uuden Testamentin kasteesta pelkästään turmeltuneen järjen päätelmien pohjalta. Raamatun mukaan ympärileikkaus oli uskonvanhurskauden sinetti ja puolestaan kaste uudestisyntymisen peso.

Otettakoon vakavasti huomioon, että kaste toimitetaan Kolmiyhdei-

sen Jumalan nimeen, siis Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Ne jotka eivät tästä ymmärrä kasteen merkitystä, ovat valitettavasti kastettunakin Sana-vastaisuudessaan ja epäuskossaan pakanallisessa tilassa. Mihin on unohtunut Raamatun oppi?

Nyt kirkko on väärillä huoneenhaltijoilla. Ateistinen ja humanistinen teologiakoulutus on tuottanut ulos sellaisia sielunpaimenia, jotka suhtautuvat Jumalan Sanaan keveästi ja siten johdattavat lauman, ei viheriöille niityille vaan autiomaahan, jossa ei ole ruohoa eikä lähteitä. Huudan lujaa herätystä ja kirkon sisäistä uskonpuhdistusta. Kansan on noustava nykyistä liberalismia vastaan. Se on nousua Kristuksen kirkon puolesta.

Tahdon tehdä kysymyksen. Mihin Suomen kristikansa on langennut, kun Jumalan on onnettomuksilla näin voimakkaasti otettava meidät kiinni? Mihin synteihin ja kuinka syvälle olemme hengellisissä lankeemuksissa ja lihallisissa synneissä joutuneet?

Kirkossa lankeemus ja harhojen salliminen on aikaansaatu hallinnollisin toimin. Eihän luterilaisessa kirkossa vain jo olla Pyhän Hengen pilkan tilassa, josta ei ole enää paluuta, vaan ajaudutaan yhä syvempään syntielämään ja Jumalan Sanan vastaisuuteen? Olen saanut vihiä siitä, että piispat ovat suorit-

taneet aivopesua väärään rohkeuteen? Siitä on esimerkkinä John Vikströmin sanat: ettei naispappuus ole raamattukysymys, vaan Raamatun tulkintakysymys. Sekö rakentaa yhteyttä, kun luopuu Raamatun opista ja mihin perustuu näkemys, että on lupa olla eri näkemyksiä?

Yhtä oleminen edellyttää Sanasta lankeamista (apostolisesta virasta) pakanalliseen tasa-arvo-oppiin. Se edellyttää myös paimenviran ja hengellisen pappouden väärin yhteensovittamista. Naispappouden kannattajat ovat pakanallisen menon hyväksyviä ja sukupuoliuuteen pyrkiviä gnostilaisia. Menikö nainen ristille? Hengellisessä pappudessa kaikki ovat yhtä, mutta tätä ei saa viedä Kristus-esikuvalliseen ja apostoliseen virkaan, niin kuin kirkolliskokoukset ja piispat ovat etunenässä tehneet Raamatun vastaisesti.

Seurakunnan kaitsija olkoon yhden vaimon mies. Haureuden syntien välttämiseksi, olkoon kullakin oma puoliso. Näissä raamatunlausseissa on esitetty seurakunnan kaitsijan sukupuoli ja seksuaalieettinen muoto. Suomeksi sanottuna seurakunnan paimen on mies. Hän on avioliitossa naisen kanssa. Hän ei ole homoseksuaalisti ja lapsiin sekaantuja. Hän ei myöskään ole eronnut (ns. avionrikkoja) ja sen jälkeen uudelleen avioitunut. Hän ei harrasta avioliiton ulkopuolisia seksi tai seurustelusuhteita. Hän pitää aviovuoteen puhtaana, elää

perheensä parissa, pitää vaimostaan hyvän huolen ja kasvattaa lapsensa kunniallisiksi kansalaisiksi. Paimen on tässä mielessä kansalle esimerkkinä oikeasta kristillisestä perhejärjestyksestä. Joka ajattelee toisin tästä asiasta, niin hän ei todellisesti kuulu Kristuksen kirkkoon, vaikka olisi satakertaisesti kirkon muodollinen jäsen. On olemassa kuitenkin vielä Kristuksen pyhä seurakunta, vaikka näkyvä kirkko on maallistanut hyvin tärkeitä ja keskeisiä kirkon tunnusmerkkejä. Maallistunut kirkko hakee kirkon työntekijöidenkin seksuaalieettiset käyttäytymismallinsa raamatunvastaisesta filosofiasta.

Olen pyytänyt joiltain lankeemukseen joutuneilta, että he Raamatulla perustelisivat oman kantansa. Vastausta ei ole kuulunut. Hyvää vastausta ei voida antaa, sillä eihän Raamattu ole sisäisesti ristiriitainen. Ristiriitaisuudet johtuvat politiikasta ja turmeltuneen järjen tulkinnasta. Tulkinnoilla tehdään Raamattu pätemättömäksi. Nykyinen viisas ihminen ei anna Raamatun itse selittää itseään. Ei ole oikein pistää päätä pensaaseen ja pakoilla Sanan todistusta. Sehän on paha ja häpeällinen juttu korkeassa hengellisessä paimensäädystä oleville. Kerran tuomiolla Jumala kysyy: ketkä ovat ne uskolliset paimenet.

Nykyisin kysellään, että miksi Jumala sallii hätää, kärsimystä ja onnettomuuksia? Kirkon pitäisi itse kyetä antamaan oikea vastaus.

Oikea vastaus ei missään tapauksessa ole Jumalan syyttäminen tai armottomaksi tekeminen. Sellainen vastaus antaa tavattoman kallean kuvan ja sen varassa vaipuu Jumalan todellisen luonteen hylkäämiseen ja epäuskoisen kanssa Jumalan osoittamiseksi sellaiseksi, että Hän jos kukaan on pahantekijä.

Kun ei oikein ymmärretä Jumalan johtoa, niin ei kukaan luonnollinen ihminen kykene lohduttamaan ihmistä todellisessa hädässä. Kun ihminen saa kokea yli voimien menevän katastrofin, niin hänen on saatava lohdutukseen niitä Jumalan sanoja, jotka ovat ilmitulleet Kristuksen ristintyössä, jota sanomaa armovälineet julki kuuluttavat. Niissä löytyy parannus ja usko Kristukseen. Siinä on todellinen lohdutus. Loppumäärä lohdutuksessa on oltava varmuus iankaikkisesta autuudesta uskon kautta Jeesukseen Kristukseen.

Kansamme on Jumalan käsissä silloinkin, kun tapahtuu jotain ihmisen kannalta katsottuna pahaa. Tämä jota käsitämme pahaksi, suuntautuu aineelliseen ja ihmisen ajalliseen elämään. Jumala koskee niihin pääasiassa siksi, että hän saisi meidät pysähtymään ja annettua meille hengellistä rikkautta, Jeesuksen Kristuksen, että olisimme kelvolliset astumaan Lunastajamme varassa Jumalan tuomioistuimen eteen. Tätä perspektiiviä älköön unohdettako kristillisessä opetuksessa.

Kun Jumala sallii esimerkiksi onnettomuuden tapahtua, niin ei Hän ole tuomio mielessä, vaan järjestää parannukseksi etsikkoajan. Eikö tätä raamatullista käsitystä tule tuoda esille julkisesti, eikä jäädä epätietoisesti selittämättömään kysymystulvaan. Eihän tässä ole todellista nöyryyttä tietämättömyys vaan Jumalan Sanan mukainen vastaus. Lampaita on ruokittava ja niitä tulee kaitsea. Kun sattuu onnettomuus, niin epäuskoinen ihminen kysyy, että oletko Jumala unohtanut ihmisen, kun sallit tapaturman sattua. Lisäksi kysytään onnettomuuden tapahtuttua, missä olivat Kristus ja suojelevat enkelit? Kysymyksiin on sisään kirjoitettu syytös laiminlyönnistä.

Luonnollinen ihminen tarjoaa lohduttajaksi ja avuksi hiljaa olevaa läheistä ihmistä. Hän saa kysyä samat arvostelevat kysymykset, kuin ahdingossa olevakin on kysynyt. Vastauksia kysymyksiin ei kuitenkaan osata tai nimenomaan haluta Raamatusta katsoa. Niin sokeita ei tulisi olla.

Eikö vastauksia tulisi sittenkin hakea Raamatun pohjalta. Sieltä löytyy tieto ihmiskunnan syntyisyydestä ja siten totuus ihmisestä Jumalan edessä. Sieltä löytyy Jumalan suoma etsikkoaika ja kutsu parannukseen. Raamatusta löytyy tieto armosta ja anteeksiantamuksesta.

Jeesus on totisesti avannut tien taivaaseen. Jumala kutsuu omista-

maan autuuden lähteen. Kun opimme Hänet tuntemaan, niin kaikki ajalliset vaivat ovat sittenkin vähisiä suruja sen autuuden rinnalla, joka

seuraa uskovaista tämän elämän jälkeen.

Virret 160 ja 287.

Alpo Ahola

Herran kasvot

Ps. 17:15

Mutta minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa, herätessäni ravita itseni sinun muotosi katselemisella.

Ilmeellinen on meidän kallis Vapahtajamme ja taivaallinen Kuningamme. Mutta nyt me saamme katsella Hänen kasvojansa. Miten niitä voi katsella, niin kuin Hänen oltuaan täällä ja vaikuttaen Israelin Messiaana? Ei Jeesuksen kasvoja täällä voi nähdä meidän savisilmillemme, mutta Raamattu puhuu sydämen silmistä näin: Anon, että Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä valaisisi teidän sydämenne silmät. (Ef. 1:18) Tästä me voimme ja saamme ymmärtää, että apostoli tarkoittaa Pyhän Hengen vaikuttamaa sydämen uskoa, jolla me uskovaiset ymmärrämme kuulemaan sanaa sekä pyhiä sakramenteja.

Pyhä Henki on ymmärryksen avaaja, sanoo Luther sattuvasti, siis sydämen silmien avaaja. On onnellista nähdä Herramme pyhät kasvot sydämen silmillä. Uskossa ymmärtäen niiden pyhyys ja jumallinen rikkaus. ”Minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa.”

Me saamme oikeamielisyudessa, Jeesuksen omina tarkkailla hänen kasvojansa, ne ovat ylhäisen veljemme kasvot.

On vavahduttavan puhutteleva ja syvälinen synnintunnustus, joka useimmin lausutaan pyhän ehtoollisen jumalanpalveluksessa. Sen laatija ikään kuin vetoaa siihen, miten etsitään armahtavan Herran katsetta, miten hän on ennenkin tehnyt: ”Katsahda puoleeni laupeutesi silmillä, niin kuin sinä katsoit Pietariin, kun hän oli sinut kieltänyt, ja niin kuin syntiseen vaimoon fariseuksen huoneessa ja ryöväriin ristinpuussa.” Niin se on, Jeesuksen silmät säteilevät armoa ja rakkautta syntiensä alle nääntyneelle, joka huutaa hänen armahdustaan ja itkevä saa rauhan Herransa hellän katseen alla. Mutta kerran, viimeisenä päivänä ne kasvot hehkuvat vihaa miljoonille, jotka täällä armon ajassa etsivän Jeesuksen kasvoja halveksivat. Mutta tänään vielä on autuuden aika, jolloinka ne rakastavat kasvot suuntautuvat meihin, etsien niitä synnin haavoittamia sieluja, jotka huutavat sydämissään Herraansa auttamaan.

Kuningas Daavid, tuo hirvittävästä syvyydestä armahdettu ja nostettu, Herran laupeudella parannettu mies tuli niin rakkaan Herransa siunauksesta riippuvaiseksi, että hän oikein rukoilee monien pelkojen ahdistamana: ”**Minun sydämeni vetoaa sinun omaan sanaasi: ”Etsikää minun kasvojani.” Herra, minä etsin sinun kasvojasi.** Ps.27:8.

Ystävä, onko meille Jeesuksen kasvot rakkaat? Etsitään niitä kalliista evankeliumista pyhän kasvien armosta rukoillen, ylistäen ja uskoen, ja niissä kasvoissa autuutamme omistaen. Sinun nälkäinen uskosi ravitaan rakkaan Herrasi katseella, ne säteilevät heikolle vaeltajalle lohdutusta ja voimaa. Ne ovat kääntyneet sinuun rauhaa tuoden. **Kalle Jokinen**

Ruoki minun lampaitani

Raamattutunti Todistajaseuran kesäjuhlilla Lehtimäellä

(osa 1)

Jh 21:15-23 **Jeesus ilmestyy opetuslapsilleen Tiberiaanjärvellä:**

Sen jälkeen Jeesus taas ilmestyi opetuslapsilleen Tiberiaan järven rannalla; ja hän ilmestyi näin: Simon Pietari ja Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, ja Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, ja Sebedeuksen pojat sekä kaksi muuta hänen opetuslapsistaan olivat yhdessä. Simon Pietari sanoi heille: ”Minä menen kalaan.” He sanoivat hänelle: ”Me lähdemme myös sinun kanssasi.” Niin he lähtivät ja astuivat venheeseen; mutta eivät sinä yönä saaneet mitään.

Ja kun jo oli aamu, seiso i Jeesus rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus.

Niin Jeesus sanoi heille: ”Lapset, onko teillä mitään syötävää?” He vastasivat hänelle: ”Ei ole.” Hän sanoi heille: ”Heittäkää verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte.” He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden. Silloin se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: ”Se on Herra.” Kun Simon Pietari kuuli, että se oli Herra, vyötti hän vaippansa ympärilleen, sillä hän oli ilman vaatteita, ja heittäytyi järveen. Mutta muut opetuslapset tulivat venheellä ja vetivät perässään verkkoa kaloi-neen, sillä he eivät olleet maasta kauempana kuin noin kahdensadan kyynärän päässä.

Kun he astuivat maalle, näkivät

he siellä hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle, sekä leipää. Jeesus sanoi heille: “Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saitte.” Niin Simon Pietari astui venheeseen ja veti maalle verkon, täynnä suuria kaloja, sata viisikymmentä kolme. Ja vaikka niitä oli niin paljon, ei verkko revennyt.

Jeesus sanoi heille: “Tulkaa ei-nehtimään.” Mutta ei kukaan opetuslapsista uskaltanut kysyä häneltä: “Kuka sinä olet?”, koska he tiesivät, että se oli Herra. Niin Jeesus meni ja otti leivän ja antoi heille, ja samoin kalan. Tämä oli jo kolmas kerta, jolloin Jeesus noustuaan kuolleista ilmestyi opetuslapsilleen.

Jeesus ja Pietari:

Kun he olivat einehtineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille: “Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?” Hän vastasi hänelle: “Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Hän sanoi hänelle: “Ruoki minun karitsoitani.” Hän sanoi hänelle taas toistamiseen: “Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?” Hän vastasi hänelle: “Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Hän sanoi hänelle: “Kaitse minun lampaitani.” Hän sanoi hänelle kolmannen kerran: “Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?” Pietari tuli murheelliseksi siitä, että hän kolmannen kerran sanoi hänelle: “Olenko minä sinulle rakas?” ja

vastasi hänelle: “Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Jeesus sanoi hänelle: “Ruoki minun lampaitani. Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo.”

Mutta sen hän sanoi antaakseen tietää, minkä kaltaisella kuolemalta Pietari oli kirkastava Jumalaa. Ja tämän sanottuaan hän lausui hänelle: “Seuraa minua.”

Kaiken tämän todistaja:

Niin Pietari kääntyi ja näki sen opetuslapsen seuraavan, jota Jeesus rakasti ja joka myös oli aterioitaessa nojannut hänen rintaansa vasten ja sanonut: “Herra, kuka on sinun kavaltajasi?” Kun Pietari hänet näki, sanoi hän Jeesukselle: “Herra, kuinka sitten tämän käy?” Jeesus sanoi hänelle: “Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.”

Niin semmoinen puhe levisi veljien keskuuteen, ettei se opetuslapsi kuole; mutta ei Jeesus sanonut hänelle, ettei hän kuole, vaan: “Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee?” (Jh 21:1–23.)

JOHDANTO

a. Minulle on annettu tehtäväksi selittää Johanneksen evankeliumin

viimeinen luku jakeesta 15 alkaen. Luimme kuitenkin aluksi koko luvun, koska luvun alkupuolelta saamme sellaista tietoa, joka auttaa myöhempien jakeiden selittämisessä.

b. Ymmärtääksemme selitettäväkseni annetun Raamatun tekstin paremmin, meidän on ensin palautettava mieliin myös Pietarin aikaisemmat vaiheet Jeesuksen seurassa.

c. Tekstimme sanoman ymmärtäminen edellyttää myös muutamaa kreikankielen ilmaisuihin paneutumista. Suomenkielinen käännös ei nimittäin aina pysty ilmaismaan kaikkea sitä, mitä alkuteksti pitää sisällään. Lähdemme nyt yhdessä tutkimaan meille annettua erittäin rikasta ja merkityksellistä tekstiä.

1. TAPAHTUMIEN TAUSTAA

1.1. Mt 4:17–22:ssa kertoo, kuinka **Jeesus kutsui** kerran Gennesaretin rannalla asuvan kalastajan, **Simon Johanneksen pojan seuraansa**. Tuolloin Jeesus oli sanonut hänelle ja hänen veljelleen Andreaalle: Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia. Ja Matteus jatkaa: Niin he jättivät kohta verkot ja seurasivat häntä. Simonin ja Andreaan ratkaisu oli nopea.

1.2. Mt 16:13–20 kertoo, kuinka Simon tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, Jumalan Pojaksi, ja kuinka Jeesus sanoo hänelle: Sinä

olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Ensiksikin, Jeesuksen Simonille antama **lisänimi ”Pietari”** merkitsee **”kalliota”** ja toiseksi, Kristus on rakentava seurakuntansa **tälle kalliolle**, se on: **sille tunnustukselle**, jonka Pietari lausui, ts. sille perustukselle, että Jeesus on Kristus, VT:n lupama Messias ja Jumalan Poika.

1.3. Lk 5:1–11 kertoo, kuinka Pietari palasi myöhemmin takaisin kalastajanammattiinsa, ja kuinka Jeesus suurella sielunhoitajan viisaudella kutsuu hänet uudelleen seuraansa. Monet Raamatun selittäjät ovat sitä mieltä, että Pietari olisi siis välillä loitontunut Jeesuksesta ja mennyt takaisin ei vain entiseen ammattiinsa vaan myös **takaisin maailmaan**.

1.4. Mt 26:31–75 kertoo viimeisen tapahtumasarjan Pietarin elämästä ennen tarkasteltavana olevan Johanneksen tekstin tapahtumia. Kiirastorstaina Jeesus ilmoittaa opetuslapsilleen, että tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun; sillä kirjoitettu on: Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat hajotetaan, johon Pietari aina sanavalmiina ja **hengellisesti itsevarmana** vastaa: Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu. (26:31–33.)

Ja Jeesus sanoi Pietarille: Totisesti minä sanon sinulle: tänä yönä, ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti minut kiellät. Pietari vastaa vielä tähänkin samaa **itse-**

varmuutta uhkuen: Vaikka minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, en sittenkään minä sinua kiellä. (26:34–35.)

Vain muutama tunti edellisestä, pitkäperjantaiamuna, Pietari lämmittelee ylimmäisen papin pihamaalla palavan nuotion äärellä samalla kun Jeesusta kuulustellaan vähän kauempana. Hovin palvelijatar tunnistaa Pietarin Jeesuksen seuralaiseksi ja sanoo hänelle: Etkö sinäkin ole tuon miehen opetuslapsia? Tässä yhteydessä Pietari **kolme kertaa kieltää Jeesuksen.** Hän vannoo kiro sanoilla puhettaan vahvistaen, ettei hän ole koskaan tuntenut sellaista miestä, eikä hänellä ole mitään tekemistä Jeesus Nasaretilaisen kanssa. (26:69–5; Jh 18:17, 25, 27.)

2. JEESUKSEN KESKUSTELU PIETARIN KANSSA (21:15–23)

Tähän saakka sanottu on ollut taustaa. Nyt käymme tutkimaan varsinaista tekstiämme.

2.1. Tapahtuman paikka ja puitteet

Tekstimme tapahtumat sijoittuvat Gennesaretin rannalle, mahdollisesti jopa samaan paikkaan, jossa Jeesus oli noin kolme vuotta aikaisemmin kutsunut Pietarin seuraansa. Itse paikkaa oleellisempi yksityiskohta on kuitenkin se, että jälleen keskustellaan nuotion äärellä, kuten ylimmäisen papin pihamaalla viikkoa paria aikaisemmin.

Oleellista on myös se, että suurin osa opetuslapsista on paikalla aivan nimeltä mainiten.

2.2. Jeesuksen kolme kysymystä Pietarille

Opetuslapset ovat ylösnousseen kirkastetun Herran kanssa hänen valmistamallaan kala-aterialla nuotion äärellä Gennesaretin rannalla. Kun on syöty, Jeesus tekee Pietarille kolme syvälle luotaavaa kysymystä.

2.2.1. Jeesuksen ensimmäinen kysymys

Jeesuksen ensimmäinen kysymys kuuluu: Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä **minua enemmän kuin nämä?**

Ensiksikin meidän on syytä panna merkille, että Jeesus ei kutsu Simonia tässä ”Pietariksi eli Kallioksi”, vaan ”**Simon, Johanneksen pojaksi**”. Tähän sisältynee Pietarille seuraava viesti: Edellisellä nuotiolla ylimmäisen papin pihamaalla sinä käyttäydyit kuin ennen seuraani lähtemistäsi tai kuin ateisti: Sinä kielsit minut.

Toiseksi, Jeesuksen kysymyksen sisältyvät sanat ”**enemmän kuin nämä**”, ovat viittaus kiirastorstai-iltana käytyyn keskusteluun, jolloin Pietari oli itsevarmana ja varmaan toisia opetuslapsia loukaten vannonut paremmuuttaan ja sanonut, että vaikka kaikki muut opetuslapset loukkaantuisivat Jeesukseen, hän ei sitä tee, hän on muita vahvempi.

2.2.2. Jeesuksen toinen kysymys

Jeesuksen toinen kysymys Pietarille kuului: Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua? Kysymys oli muuten samanlainen kuin ensimmäinenkin, mutta siitä puuttuu viittaus Pietarin luuloon paremmuudestaan toisiin opetuslapsiin nähden. Tosin nytkään Jeesus ei puhuttele keskustelukumppaniin Pietariksi eli Kallioksi, vaan **Simon, Johanneksen pojaksi**.

2.2.3. Jeesuksen kolmas kysymys

Jeesuksen kolmas kysymys Pietarille kuului: Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas? Jeesuksen kolmas kysymys Pietarille on muutoin täysin edellisen eli toisen kysymyksen kaltainen lukuun ottamatta **yhtä oleellista eroa** molempiin edellisiin kysymyksiin nähden. Mutta ennen kuin siihen menemme, on syytä huomauttaa, että vaikka Jeesuksen ja Pietarin välinen keskustelu on käyty hepreaksi tai vielä todennäköisemmin arameaksi, UT on kirjoitettu kreikaksi, ja Pyhä Henki on tallettanut **mainitun eron** kreikkalaisessa tekstissä seuraavalla tavalla:

Kreikan kielessä on toisin kuin meillä suomessa useampia rakkautta ja rakastamista merkitseviä sanoja, joiden välillä on kuitenkin merkittäviä vivahde-eroja. Kahden edellisen Jeesuksen Pietarille esit-

tämän kysymyksen yhteydessä UT käyttää sanaa **avgapan** sanaa, joka tarkoittaa **täydellistä, jumalallista, pettämätöntä rakkautta**. Nyt kolmannella ja viimeisellä kerralla UT korvaa Jeesuksen kysymyksessä **avgapan** sanan sanalla **file,in**, joka tarkoittaa oikeastaan **inhimillistä rakkautta, ”tehdä mielellään”, ”haluta” tai ”pitää jostakin”**, kuten sanakirjat sen useimmiten kääntävät.

2.3. Pietarin kolme vastausta Jeesukselle

Vaikka Jeesuksen kysymyksessä kahdella ensimmäisellä kerralla on jumalallista, täydellistä rakkautta osoittava sana **avgapan**, Pietarin vastauksessa jokaisella kolmella kerralla on sama inhimillistä rakkautta osoittava sana **file,in**. Toisin sanoen ylimmäisen papin pihamalla koettu oli opettanut Pietarille **aimoannoksen itsetunte-musta**. Hän ei enää uhkunut itsevarmuutta eikä kuvitellut itseään muita paremmaksi, vaan antoi Jeesuksen ymmärtää, että hän on valmis seuraamaan Jeesusta, jos Jeesus vielä hyväksyy hänet ja tekee hänelle seuraamisen mahdolliseksi. Pietari tajusi vihdoin sen kuilun, mikä on Jeesuksen ja hänen itsensä, heidän rakkautensa ja voimiansa, välillä. Pietari kieltää nyt itsensä, ei Jeesusta.

**Rovasti
Matti Väisänen**

Koti-ikävä

Ihmisen elämää verrataan Raamatussa vaeltamiseen. Telta puretaan, siirretään toiseen paikkaan ja kasataan taas. Pitää olla valmiina lähtemään eteenpäin. Usein me kuitenkin unohdamme, että olemme matkalla. Meillä on vaara kiintyä tähän nykyiseen elämään, jonka ajattelemme jatkuvan ikuisesti. Pyydämmekö Jumalaltakin apua vain tämän elämän vaikeuksissa ja vastoinkäymisissä? Raamattu varoittaa, että se joka panee toivonsa Kristukseen vain tämän elämän ajaksi, on kaikkia muita surkuteltavampi (siis vielä surkeammassa asemassa kuin ne, jotka eivät ollekaan usko Häneen).

Usko ei ole jokamiehen. Myös pappien keskuudessa on niitä, jotka eivät voi uskoa Jeesuksen ylösnousemukseen ja muihin Raamatun keskeisiin totuuksiin. Jos Jeesus ei noussut kuolleista, loppuuko minunkin elämäni sillä hetkellä, kun vedän viime henkäykseni? Tämä on elämää suuressa epävarmuudessa.

Minä panen toivoni siihen Jeesukseen, joka kuoli puolestani sovittoa syntini ja nousi kuolleista voittaan kuoleman vallan. Tämä uskoni voidaan asettaa kyseenalaiseksi ja sille voidaan nauraa, mutta vähempään en voi luottaa. Raamattu ei ole minulle tavallinen kirja. Se on Jumalan puhetta ja se vaikuttaa. Siinä on voima. Kysyn-

kin sinulta, joka suhtaudut Raamattuun epäillen: Mitä sitten, jos elämä jatkuu kuoleman jälkeen? Mihin panet toivosi kuoleman hetkellä? Omiin hyviin töihisi? Jospa omatuntosi muistuttaa silloin sinua kaikesta siitä, mikä ei kestä Jumalan edessä? Mihin silloin vetoat, jos et usko Jeesukseen omana Vapahtajanasi? Mihin olet silloin menossa?

Jeesukseen uskova on matkalla sinne, missä Jeesus nyt on eli taivaaseen. Olemme kotimatalla. Saamme ikävöidä taivaaseen. Se on aivan luonnollista. Vaarallista taas on se, jos unohdamme, mihin olemme matkalla. Vain siellä on hyvä olla, missä Jeesus on. Sitä paikkaa, missä Jeesusta ei ole, sanotaan helvetiksi. Jeesus ei haluaisi kenenkään joutuvan sinne. Hän on tie kotiin. Hän valmisti tämän tien kärsimällä ja kuolemalla. Rakkaus jokaista ihmistä kohtaan vei hänet sille tielle.

Hän odottaa sinuakin kotiin.

Hanna Petäjä

Tämä lehti on kaksoisnumero.
Seuraava lehti ilmestyy
syyskuussa. (Toimitus)

Erkki Markula 80v

“Herra on minun paimeni, ei minulta mitään puutu” Ps. 23

Saarnaajamme viettää merkkipäiväänsä 30.8.2005, Vammalassa. Tunnistamme Erkin nauhuristaan. Mihin tahansa hengellisiin juhliin hän menee, puheet on kasetilla. Niitä löytyykin häneltä yli 1000 kpl.

Erkki sanoo: “Raamatun eteen on aina liitettävä sana Pyhä ja isolla kirjaimella, koska se on kokonaan Jumalan sana ja sanottava aamen joka sanalle.” Näinollen Erkki käyttääkin vanhempia käännöksiä.

Huoli kirkkomme tilasta on saanut Erkin keskustelemaan jopa piispojen kanssa ja kehottanut heitä luopumaan harhoistaan, kuten esim. naispappien vihkimisestä, kädenpurruksesta Room.kat.kirkon kanssa vanhurskauttamisopista. Yksin Pyhää Raamattua tulee kunnioittaa ja kumartaa.

Jumalan armo ja rakkaus on saanut Erkin julistamaan ihanaa armonverievankeliumia myös Inkerissä. Missä hän sanoi: “Jumala oli Kristuksessa,

ja sovitti koko maailman itsensä kanssa. Viaton veri valui Golgatan kummulle meidän veriruskeitten syntien tähden. Yhden uhrin kautta koko maailma lunastettiin taivaskelpoiseksi.

Olemme siis taivaan kansalaisia pyhän kasteen kautta, jossa Isä otti lapsekseen, Poika puki meidät valkoisiin vanhurskauden vaatteisiin ja Pyhä Henki uudestisyntyi ja otti meidän sydämemme asuinsijakseen. Olemme siis perillisiä kasteemme kautta, taivaan kansalaisia uskon kautta.”

Erkki myös laulaa Kannelmiehissä.

“Et hopealla, kullalla, vaan verelläsi kalliilla, oi Jeesus minut ostit. Niin orjuudesta saatanan ja synnin lain ja kuoleman, jo valtakuntaas nostit.”

Toivotamme Erkille ja vaimolleen Jumalan siunausta ja varjelusta sanassa ja sakramenteissa.

Tapio Niemistö

Todistaja-lehti yhtyy onniteluihin.

Todistajaseuran vuosijuhla Lehtimäellä

Todistajaseura kokoontui Lehtimäelle 4.-5.6.2005 vuosijuhlaan tunnuksella: ”Herra, minun Jumalani, valaisee minun pimeyteni” Ps.18:29.

Todistajaseura on kirkollinen ja evankeliseen herätysliikkeeseen kuuluva tunnustuksellinen maallikkoyhdistys. Se on perustettu Kurikassa 1919. Sen pääasiallinen toiminta-alue on Etelä- ja Keskipohjanmaa. Seuralla on tällä hetkellä 16 saarnaajaa, joista kaksi on pastoria.

Lauantain seuratilaisuudet alkoivat Lehtimäen seurakuntatalolla 4.6. klo 11.00 ja jatkuivat iltaan saakka.

Sunnuntaina 5.6. kokoonnuttiin messuun klo 10.00 Lehtimäen kirkkoon, jossa liturgian toimitti pastori Hannu Lehtonen ja saarnasi rovasti Matti Väisänen.

Jumalanpalveluksen jälkeen juhlat jatkuivat seuratilaisuutena seurakuntatalolla. Väisänen piti raamattuopetuksen aiheesta: ”Ruoki Minun lampaitani”.

Lauantaina vuosikokouksessa

johtokuntaan valittiin erovuoroisina uudelleen Olavi Niemistö Vaasasta ja Helge Virtanen Ylistarosta. Johtokunta on seuraavanlainen kokoonpano: Alpo Ahola puheenjohtaja, Martti Pylkkänen varapuheenjohtaja, Kari Niemistö sihteeri ja rahastonhoitaja, Olavi Niemistö varasihteeri ja päätoimittaja ja jäsenet Esko Niemistö, Tapio Niemistö ja Helge Virtanen.

Vuosikokous kiinnitti huomiota siihen, etteivät kaikki ole maksaneet Todistaja-lehden tilaustaan. Tilausmaksuja ryhdytään seuraamaan tarkemmin.

Vuosikokous säilytti jäsenmaksun entisenä viitenä euron vuodessa. Jäsenrekisteriä onkin nyt oikea aika laittaa järjestykseen, sillä on odotettavissa, että valtio alkaa avustamaan uskonnollisia yhdistyksiä jäsenrekisteripohjaisen tiedon pohjalta.

Johtokunta valmisteli myös kesän kuluessa julkaistavaa kirjaa ”Kristus ja Hänen uskova seurakuntansa”. Johtokunta allekirjoitti kirjaan tulevan ”Johtokunnan alkusanat”. Johtokunta antoi myös Janne Pylkkäsen tarkistettavaksi kirjaan tulevien kirjoitusten kielellisen asun.

Julkilausuma

Evangelisluterilaisen Todistaja-

seuran Vuosikokous antaa seuraavan julkilausuman tiedoksi piispoille.

Pyhä Raamattu on muuttumaton Jumalan sana. Historiassa kirkko on sitoutunut tunnustuksessaan Jumalan sanaan. Aikana, jota elämme, olemme saaneet huomata, että kirkko on luopunut käytännössä Raamatun sanaan perustuvasta tunnustuksesta. Ilman parannusta luopumisesta seuraa Jumalan tuomio.

Piispojen ja paimenien vastuu on ruokkia seurakuntaa Jumalan sanan mukaisesti. Vetoamme Jumalan sanaan, että Suomen luterilainen kirkko palaa harhoistaan opettamaan Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen mukaan. Emme hyväksy kirkolliskokousten sitä linjaa, joka on muuttanut Raamatun oppia papinvirasta ja röyhkeästi estää viran niiltä, jotka sitoutuvat Herran käskyyn. Ei ole Jumalan mielen mukainen ajatus sekään, joka luomisjärjestyksen mukaisen miehen ja naisen välisen avioliiton rinnalle hyväksyy luonnonvastaiset homo- ja lesbosuhteet.

Kysymmekin; mihin ovat unohuneet Raamatun mukainen tunnustus ja moraali?

Lehtimäellä 4.5.2005
Todistajaseura Vuosikokous

Todistajaseura kiittää

Todistajaseura sai viettää vuosijuhlaansa Lehtimäellä 4.-5.6. kesän alussa. Todistajaseura kiittää Taivaallista Isäämme, Lehtimäen seurakuntaa ja kaikkia juhlia järjestäneitä henkilöitä. Sana oli juhliilla voimallisesti esillä. Jokainen kuuleva janoineen sai elämän vettä lahjaksi.

Varsinkin samanaikaiset ylioppilasjuhlat verottivat jonkin verran yleisöä, josta toki pahoittelemme. Näyttää myös siltä, että yhä vaikeampi on järjestää juhlia, etteikö ole jotain muuta juhlaa saman aikaisesti.

Pienemmällä joukolla saimme jakaa Sanaa ja laulaa kiitosta Vapahtajallemme.

Alpo Ahola
Puheenjohtaja

Evankeliumin saarna ja saarnaajat?

Sain Vesannolta eräältä emännältä kirjeen, jossa oli lehtileike Savon Sanomista. Tässä kirjoituksessa käyn läpi kirjettä ja lehtileikettä. Kierrellessäni työni vuoksi Savo, olen huomannut, että hyvin vähän on evankeliumin tuntemusta. Se

johtuu siitä, ettei ole evankelisia maallikkosaarnaajia ja pappeja.

Kirjeessä kysyttiin, että voitaisiinko perustaa uskovien kirkko, sillä kirkon tila on mennyt huonoksi. Se on totta, että kirkon tila on huono. Kuitenkaan uskovien kirk-

koa on mahdotonta perustaa. Se ei ole mahdollista. Jeesus opettaa nuottavertauksessa sekä nisu- ja lustevertauksessa, että seurakunnassa on aina sekä hyvät että pahat, siis armosta Kristuksen tähden vanhurskaat ja tekopyhät sekä julkisyntiset. Lajittelu tapahtuu vasta rannalla, siis iankaikkisuuden rannalla. Enkelit suorittavat lajittelun. Heille ei tapahdu lajittelussa virheitä.

Suomessa on perustettu uskovien seurakuntia, ne ovat yleensä jääneet pieniksi. Nekin ovat edelleen jakaantuneet ja niissäkin on tullut esille selviä opillisia harhoja. Ei Paavali käsenyt perustaa uutta seurakuntaa. Hän käski eroamaan vääristä opettajista ja vääristä veljistä, ettei pidetä yhteyttä heidän kanssaan. Se ei tarkoita sitä, että lähdetään seurakunnasta pois ja perustetaan uusi seurakunta. Meidän on kärsittävä seurakunnan sisällä vääriä opettajia ja tekopyhiä. Jeesuskin joutui kärsimään. Ei hän paennut opetuslasten kanssa johonkin saareen, ei, vaan hän opetti monenlaisten harhojen keskellä ja kantoi jo elämässään sen ajan papiston, väärien opettajien ja tekopyhien vihan ja vainon. Sama risti on meillä. Emme tietenkään voi kantaa ristiä niin hyvin, kuin sen Jeesus kantoi. Jeesus sanoo: **Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.** Meidän on kannettava vääräoppisten ja luopuneitten opettajien aiheuttama risti.

Oman, uskovien seurakunnan perustamisessa paetaan ristiä, mikä tulee väärien opettajien kautta.

On hyvä, että ihmiset kuuluvat seurakuntaan. Pelkään, jos perustaisimme oman kirkon, niin ihmiset eivät tulisi kuulemaan. Vielä nykyisin on Sana saattanut ihmisiä autuuden tuntoon, kun ovat tulleet kuulemaan Jumalan Sanaa. Meidän on toimittava oman seurakunnan sisällä, mutta tämä ei tarkoita, että hyväksymme kirkon synnit, vaan varoitamme niistä. Siitä kyllä saamme vihat niskaamme, niin kuin Jeesuskin sai.

Kirkon tila on mennyt niin kurjaksi, etteivät oikeat papit enää saa papin virkaa, varsinkaan, jos vastustaa naispappeutta. Se on jumalaton säädös. Siellä missä puhtaasti saarnataan Jumalan Sanaa, niin perkele tulee ja pystyttää viereen temppekinsä. Omassa perhepiirisäkin toinen nousee toistansa vastaan. Onko se Jumalan tahto? Ei ole. Riita tulee siitä, kun kaikille ei kelpaa lahjavanhurskaus, jonka Jeesus on meille täydellisellä kuuliaisuudellaan ristinpuussa ansainnut ja jonka vanhurskauden hän on meille kasteessa lahjoittanut. Tässä Kristuksen vanhurskaudessa olemme vanhurskaita, autuaita, pyhiä, siunatuita, pestyjä, päästettyjä, armoitettuja ja eläviä. Tässä Kristuksen vanhurskaudessa Jumala, taivaallinen Isämme, näkee meidät täysin synnistä puhdistettuina, pyhinä ja autuaina ruumiin ja sielun puolesta. Jumala ei katso meissä si-

tä perisyntiä, mikä meissä on vielä jäljellä kasteenkin jälkeen. Kuitenkin, jos olemme epäuskon tilassa olemme kadotetut. Jumala katsoo meitä Pojassaan, joka täytti lain meidän edestämme. Jumala katsoo myös Poikansa pyhää verta, joka on lunastuksemme hinta. Kristuksen veressä Jumala näkee meidät vanhurskautettuina, pyhinä, synnistä puhdistettuina ja aivan autuaina. Me olemme Kristuksen kuoleman kautta synnistä ja kuolemasta lunastetut. Meitä ei ole synnin kanssa lunastettu.

Perisynti meissä on perkeleen teko. Se on syntiinlankeemuksen kautta tullut meihin. Se ei ole Jumalan luomaa. Jumalan luomaa on ruumis ja sielu. Synti tulee meihin sikiämisen kautta, siis synti periytyy, niin kuin Daavid sanoo: Katso äitini on minut synnissä siittänyt, minä olen synnissä syntynyt. Perisyynistä tuli meille jo kadotustuomio, niin kuin Paavali sanoo: “kaikki kuolivat Adamissa” ja “tuomio tuli yhdestä ihmisestä kadotukseksi”. Tällaisen kolkon perinnön, siis kuoleman ja kadotuksen perinnön, jätti meille Adam. Ei kuitenkaan hätää, sillä Kristus lahjoitti meille iankaikkisen elämän perinnön, kuten Paavali sanoo: “Niin myös tehdään kaikki eläviksi Kristuksessa. Yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi.” Näin Jumala Kristuksessa teki koko maailman autuaaksi, siis pelasti taivaaseen. Paavali sanoo:

“Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä luenut sille sen syntiä”. Paavali sanoo: “Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä” ja autuaat ne, joidenka synnit ja vääryydet ovat anteeksi annetut. Siellä missä on syntien anteeksiantamus, siellä on elämä ja autuus. Jeesus sanoo: “Se on minun lihani, jonka minä annan maailman elämän puolesta”. “En minä tullut maailmaa tuomitsemaan vaan vapahtamaan, niin on Jumala maailmaa rakastanut”.

Kuinka moni tänäänkin vastustaa koko maailman autuusoppia. Ei meidän uskomme luo autuutta ja pelastusta, vaan kaikkia koskeva pelastus luo uskon ihmissydämeen kasteen ja evankeliumin saarnan ja ehtoollisen kautta. Sana ja sakramentit ovat armonvälineitä. Pyhän Hengen saimme jo kasteessa. Pyhä Henki kirkastaa meille Jeesusta, kun häntä kuulemme ja luemme. Moni ei käsitä sitä, kun Jeesus sanoo, että Hän tuli vapahtamaan maailman. Se tarkoittaa maailman pelastamista. Lunastus ja pelastus ovat synonyymejä. Jos kerran olemme lunastetut, niin olemme myös pelastetut taivaaseen. Maailma ei tätä usko ja siitä syystä se saa tuomion.

Mistä Jumala voisi tuomita maailman, jos se ei olisi sille mitään lahjoittanut. Sillä hyljätä vain voi sen minkä on jo saanut. Raamattu monin paikoin muistuttaa siitä, että Jeesus tuli koko maailmaa varten, siis pelastaakseen jokaisen ihmi-

sen. Siksi Raamattu käyttää tuota sanaa paljon: "Ettei yksikään hukkuisi". "Jos joku, joka syö, "jokainen". Nämä sanat todistavat, että kaikkien autuus on valmis ihmisille sanassa ja sakramenteissa jaettuina ja lahjoitettuna. Niin kuin Paavali sanoo:" Evankeliumi teidän autuudestanne". Evankeliumi ilmoittaa, että olemme autuaat, sillä Kristus maksoi kuolemallaan meidän syntivelkamme ja olemme nyt Hänen ansionsa tähden iankaikkisesti autuaat. Sen minkä Jumala loi, sen Poika lunasti, sen Pyhä Henki pyhitti ja sen Pyhä Henki kuolleista herättää ja ihanasti kaunistaa. Sitä vierasta, perisyntiä meissä, Jumala ei ole luonut, eikä Poika lunastanut, eikä Pyhä Henki kuolleista herätä.

Ne, jotka lunastukseen uskovat, ovat synnistä ja kuolemasta, perkeleestä ja lainkirouksesta lunastetut Kristuksen kautta. He nousevat ylös viimeisenä päivänä perisyynnistä vapaana. Ne, jotka eivät usko lunastukseen, eivät vapaudukaan perisyynnin saastasta viimeisenä päivänä, vaan menevät perisyynnin kanssa helvettiin. Siellä perisynti heitä kiusaa, kun ei voi himojaan enää sammuttaa viinalla eikä hekumalla. Kadotuksessa nousee hirvittävä katumuksen savu, kun hylkäsivät oman autuutensa Jeesuksessa. Saatana myös ilkkuu heille, miksi ette uskoneet, kun teille valmista autuutta julistettiin. Ei ihme vaikka siellä aina palaa. Se on varmaan omantunnon katumisen kauhea pa-

lo ja tietoisuus, ettei vaiva koskaan lopu. Juopa on välissä - ei voi päästä valittujen luo. Kuolema kalvaa heitä. Heidän matonsa ei kuole, tuli ei sammuu, eikä näe koskaan valoa. Helvetistä on jo jotain kristitytkin joutuneet täällä omassatunnossaan maistamaan, kun ovat joutunut katumaan syntejensä. Kuitenkin Pyhä Henki on saanut evankeliumilla ja pyhillä sakramenteilla lohduttaa sielua, että kaikki synnit on anteeksi Jeesuksen veressä ja kastevedessä ja vielä ehtoollisen jälkeen olemme saaneet kuulla papin lausumat saatesanat: "Kristuksen ruumis ja veri, sinun edestäsi annettu ja vuodatettu, kätkeköön sinun ruumiisi ja sielusi iankaikkiseen elämään.

Näin jääme iankaikkisesti autuaiksi uskossa Jeesukseen Kristukseen. Kristuksessa meille lahjoitettuun autuuteen meidät istutettiin, synnytettiin uudensyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta. Saimme kasteessa Pyhän Hengen pantiksi, joka myös sisäisesti todistaa henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapset ja Jumalan perilliset, Kristuksen kanssa perilliset. Olemme saaneet lapseuden, jossa huudamme Abba rakas Isä!

Lopuksi vielä uuden seurakunnan perustamisesta. Milloin siihen sitten olisi raamatulliset perusteet? Ainakin silloin, jos sakramentit ja uskontunnustus muutetaan. Meillä on kuitenkin vielä sakramentit, jotka jaetaan Jumalan sanan asetuk-

sen mukaisesti. Tosin nainen on tähän häiriötä tuottanut sillä tavalla, etten mene naisen jakamalle ehtoolliselle. Saarnat on kirkossa perin heikot. Riippuu kunkin seurakunnan papista miten saarnataan. Vanhurskauttamisopin opettaminen on aivan olematonta. Paaviuteen mennään lujaa vauhtia. Miksi sitten Jumala ei ole antanut seurakuntiin oikeita evankelisia pappeja, jotka oikein osaisivat saarnata evankeliumia? Joissakin seurakunnissa vielä saattaa olla oikeita evankeliumin saarnaajia. Joissakin pitäjissä on aikanaan ollut oikeita saarnaajia, mutta heitä eivät ole seurakuntalaiset kuunnelleet. Siitä seuraa Jumalan rangaistus. Jumala ottaa sellaiselta seurakunnalta oikean opettajan pois, niin etteivät he enää saa kuulla evankeliumia. Tämä on kaikkein kauhein rangaistus Jumalalta. Evankeliumin kuuleminen on vakava asia. Israel on vaka-

vana esimerkkinä siitä, kun evankeliumi hylätään. Kauan on Israelin paatumus kestänyt. Edelleen ovat teko-opissa. Paikkakunnalla missä evankeliumia ei oteta vastaan, niin rangaistukseksi Jumala siirtää evankeliumin toiselle paikkakunnalle, missä se otetaan vastaan. Vastaanottaminen on aina Jumalan armon vaikutusta.

Vielä kirkon tilasta, joka menee aina vain huonompaan suuntaan. Nyt puuttuu oikeat piispat ja vihollinen tietää hyvin, kuinka menetellä. Se kääntää ensin kirkon hengellisen johdon sydämet puolelleen ja siten heidän kauttaan eksyttää, jos mahdollista, koko kansan. Valittujen tähden kuitenkin päivät lyhennetään. Muuten ei kukaan pelastuisi. Jeesus on meitä varoittanut mitä tuleman pitää, siksi meidän tulee valvoa Sanassa, että pysymme Herrassa tallella taivasta varten.

Jukka Jäntti

Toimitus

Päätoimittaja: Olavi Niemistö, Varisselänk.
39 B 22, 65200 Vaasa. P. 06-317 9833
Toimituskunta: Esko Niemistö, Ilkka Viitala ja
Tapio Niemistö
Kasetit: Helge Virtanen, 61400 Ylistaro.
Puh. 06-474 0279
Rukoushuone: Kasarminkatu 18, Vaasa
Toimiston postiosoite: PL 170, 65101 Vaasa
Todistajaseuran pj: Alpo Ahola, Saarentie 7,
63640 Ritola. Puh. 06-526 6855

Sihteeri: Kari Niemistö, Kiislink. 1, 65320 Vaasa.
Lehtitilaukset, kirjatilaukset ja rahastonhoito:
Kari Niemistö, Kiislink. 1, 65320 Vaasa.
Puh. 06-3153 318
Postisiirtotilien n:t Todistaja: 800017-1446511
Ev.lut. Todistajaseura: 800016-1446744
Lehti ilmestyy Evankelisluterilaisen Todistajaseuran toimesta kerran kuussa ja maksaa 25 € vuosikerta kotimaahan ja pohjoismaihin, muualle ulkomaille 28 €. Kestotilaus 22 €.
ISSN 0355-926262